

D E N D A N S K E B U R M A K O M I T É

T H E D A N I S H B U R M A C O M M I T T E E

BurmaNyt

EU og USA opretholder presset på Burma

Tiden er ikke inde til indrømmelser til juntaen, siger både EU-parlamentet og Bush-administrationen.

Side 2 og 3

Juntaen vælger ny hovedstad

Side 4

Nr. 3 – November 2005

Ansvarshavende for dette nyhedsbrev: Anette Berentzen, ab@aif.dk

Redaktionen afsluttet 23. november 2005

EU og USA opretholder pres på Burmas junta

EU-parlamentet og Bush-administrationen er enige om, at tiden ikke er inde til indrømmelser til militærjuntaen

Trods den intensive fokusering på den dramatisk forværrede sikkerhedssituation i Irak er Burma ikke forsvundet fra den internationale dagsorden, hverken i det amerikanske udenrigsministerium, i Bush-administrationen eller i EU-systemet.

Det kom tydeligt frem i løbet af et par døgn i midten af november, hvor præsident George W. Bush et indledte en rundrejse i Østasien, og hvor EU-parlamentet vedtog en resolution, der opfordrer til, at situationen i Burma kommer op som emne i FN's Sikkerhedsråd.

Mens EU-parlamentets vedtagelse ikke skabte store overskrifter, var det tydeligt, at den amerikanske præsidents insisteren på, at Burma har betydning for hele situationen i Østasien, vakte både foruroiligelse og håb i flere lande i regionen.

Foruroiligelsen - eller bekymringen, om man vil - er karakteristisk for de regeringer i Sydøstasien, der stadig tror, at juntaen i Burma kan påvirkes gennem stiltfærdigt diplomati af sine nabolande, fordi de er medlemmer af Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Lande, kendt som ASEAN. Holdningen synes her at være, at 'vi er alle i samme båd, og derfor skal vi nok finde ud af det'.

I skarp modsætning står den enstemmig vedtagne resolution i Europaparlamentet 17. november, der utvetydigt opfordrer til, at FN's generalsekretær får de nødvendige beføjelser til at mægle mellem parterne i den burmesiske konflikt, og at Sikkerhedsrådet samtidig benytter sig af sine muligheder for at indføre økonomiske sanktioner mod det burmesiske regime.

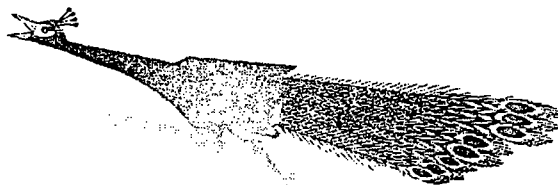
Vedtagelser i Europaparlamentet opfattes sædvanligvis som anbefalinger og henstillinger til

Ministerrådet, som tager sanktionspolitikken over for Burma op en gang om året.

Som i tidligere år indeholdt vedtagelsen også denne gang en opfordring til frigivelse af oppositionslederen Aung San Suu Kyi og flere af hendes kolleger, som holdes i husarrest eller direkte er fængslede af juntastyret.

Dette års forslagsstiller var det britiske medlem Simon Coveney, som for nylig er vendt hjem fra en rejse langs den thai-burmesiske grænse.

I forbindelse med fremlæggelsen af resolutionsforslaget sagde Simon Coveney, at det burmesiske militærstyre 'fortsat afviser reelle forandringer, selv om det hævder at have et såkaldt vejkort for indførelse af demokrati'. Han konkluderede, at kun hvis det internationale samfund bruger de magtmidler, som FN's Sikkerhedsråd er udstyret med, kan der skabes det 'pres for forandring, som der er et så desperat behov for'.

Bush: Burma har høj prioritet

Den amerikanske præsident læser
teksten for Burmas
naboer i Sydøstasien

Dagen efter vedtagelsen af resolutionen i EU-parlamentet talte den amerikanske præsident George W. Bush på et møde i den sydkoreanske by Busan for landene i Stillehavsorganisationen APEC (Asia-Pacific Economic Conference). Med særlig adresse til de ti sydøstasiatiske lande (ASEAN, hvor også Burma er medlem), sagde Bush, at Sydøstasien må bruge sin indflydelse over for det burmesiske styre for at fremkalde demokratisk forandring, herunder indførelse af ytringsfrihed og menneskerettigheder.

Ifølge flere nyhedsmedier har Bush ladet sin udenrigsminister Condoleeza Rice fortælle sine asiatiske ledere, at USA fortsat er oprørt over menneskeretsituationen i Burma.

Spørgsmålet er så, om Bush blot har fremført en gentagelse af USA's hidtidige Burma-politik, som den har været kendt siden forgængeren Bill Clintons embedsperiode (1993-2000)? At Bush tager Burma alvorligt, stod tydeligt efter et møde, der fandt sted i Det Hvide Hus 31. oktober. Her tog den amerikanske præsident det usædvanlige initiativ at møde med en kvindelig menneskeretsaktivist fra Shan-minoriteten, Charm Tong.

Efter Bush's møde med ASEAN-lederne i Busan udtalte Charm Tong sig til internetudgaven af den burmesiske eksilbevægelses magasin Irrawaddy. Hun sagde, at hun var opmuntret over, at Bush har Burma som en prioritet og bakkede op om, at han ønsker et større pres fra ASEAN-landene.

Men optimismen bør nok være på et lille sted: Irrawaddy ringede en af oppositionsfolkene, Amyotheryei Win Naing op i Rangoon og bad om en mening. Han sagde: 'Vi, i den demokratiske bevægelse, er fyldt af tvivl, når det gælder tilliden til landene i ASEAN. De har intet gjort for at hjælpe os.' På helt tilsvarende vis udtalte talsmanden for det ledende oppositionsparti U Lwin: 'ASEAN gør intet for Burma'.

Overdriver den burmesiske opposition, når den siger, at ASEANs holdning ikke nytter?

Sammenslutningens generalsekretær Ong Keng Yong, kommenterede udmeldingerne fra præsident George Bush og udenrigsminister Condoleeza Rice ved at sige, at de sydøstasiatiske regeringer vil fortsætte med at forsøge at engagere Burma samtidig med, at man aldrig vil gå så langt som til at risikere, at Burma trækker sig ud af ASEAN-sammenslutningen. 'Overtalelse, ikke sanktioner', er fortsat den politiske linje hos ASEAN-landene over for sammenslutningens mest problematiske medlem.

Tvangsarbejde i Burma: Situationen uændret

ILO konstaterer, at Burma ikke har gjort fremskridt

Flere steder i det internationale samfund er der tegn på, at tålmodigheden med den burmesiske junta er ved at rinde ud. Således viste et møde i den Internationale Arbejdsorganisation, ILO i anden uge af november, at det burmesiske styre ikke har gjort fremskridt på det område, der handler om anvendelsen af tvangsarbejde. ILO er en af de FN-organisationer, der fortsat opretholder en repræsentation i den burmesiske hovedstad Rangoon til trods for, at chefen for kontoret, Richard Horsey, har haft yderst vanskelige arbejdsbetingelser - han er ofte blevet nægtet adgang til at aflægge inspektionsbesøg i Burma. Men allerværst: Han har modtaget dødstrusler, utvivlsomt fra de dødspatroljer, som regimet står bag.

Alligevel er det holdningen hos et flertal af ILO's medlemmer, at organisationen skal forblive i Burma. For fem år siden anbefalede ILO's styrelse, at medlemslandene overvejede sanktioner mod regimet, men udfaldet af en kompliceret diskussion blev, at et flertal anbefalede at give det burmesiske styre mere tid til at demonstrere, at det kunne levere fremskridt på områder som f.eks. tvangsarbejde.

Det er veldokumenteret, at militærjuntaen tvinger civile burmesere til at udføre arbejde under tvang, især på infrastrukturarbejder. I en konsekvens af, at der ikke er sket fremskridt på dette område, vedtog den amerikanske Kongres i 2003 at indføre et regulært importforbud mod varer fra Burma. Denne sanktion ramte ikke mindst den burmesiske tekstil- og beklædningsindustri hårdt, men det er ukendt, hvorvidt det er lykkedes for juntaen at kompensere for tabet af tekstileksport til USA med eksport til landets nære markeder, dvs. i Sydøstasien og Kina.

Juntaen har valgt ny hovedstad

Astrologi kan være årsagen til udflytningen af den burmesiske regeringsadministration til en lokalitet 300 kilometer nord for Rangoon.

Det hører ikke til hverdagsbegivenheder, at et land får ny hovedstad, men det er ikke desto mindre, hvad den burmesiske militærjunta har besluttet sig for. Rangoon skal ganske vist stadig være Rangoon - eller Yangon som juntaen har besluttet sig for, at den skal hedde - men hovedsædet for den burmesiske regeringsadministration skal fremover kunne findes på en lokalitet, de færreste har hørt om.

Navnet på den kommende hovedstad, der slet ikke er bygget færdig endnu, er: Nay Pyi Daw. Der vil gå en rum tid, før diplomatiet og de internationale medier har vænnet sig til bare at skrive dette bynavn. Nay Pyi Daw er gammel-burmesisk og betyder 'hovedstad' eller 'et sted for en konge'.

Udflytningen begyndte en søndag morgen i november, hvor en stor lastbilkonvoj blev observeret forlade Rangoon og køre nordpå mod bjergene omkring Pyinmanaa, der ligger ca. 300 kilometer mod nord. Her skal Nay Pyi Daw ligge.

På de få udenlandske ambassader i Rangoon er beslutningen blevet noteret med forbløffelse. Den logiske konsekvens vil jo være, at ambassaderne før eller siden flytter med. Hvilket naturligvis ikke er helt omkostningsfrit.

Rygterne om en udflytning har cirkuleret i årevis. Alligevel var juntaen sent ude med at annoncere beslutningen. Snesevis af offentligt ansatte fik kun et døgn eller to til at pakke deres ejendele og sige farvel til familien, inden de rejste med.

Ifølge avisen New York Times ankom embedsmændene til noget, der lignede en byggeplads. Der er mangel på ordentlige boliger, og faciliteter som sanitet og rent vand var ikke gjort parat. Heller ikke telefonforbindelser var oprettet.

Udenlandske diplomater fik besked om, at hvis de vil i forbindelse med regerings-administrationen

kunne de sende en fax. Der var bare ikke noget faxnummer endnu (per midt-november).

Ifølge flere kilder, både diplomater og uofficielle kilder er Pyinmanaa ikke meget andet end en gigantisk byggeplads, der tegner til at blive et storstilet fæstningsanlæg. Kasernebygninger, militærhospitaller, ministerier, mødehaller, en lufthavn, bunkere i undergrunden, boliger - samt ikke at forglemme den uomgængelige golfbane.

Mange detaljer om den nye regerings-lokalitet er det ikke blevet til, men dog kan New York Times citere juntastyrets informationsminister U Kyaw Sein for, at der i første omgang er udflyttet ni ud af ialt 32 ministerier.

Der er ikke oplyst nogen tidsfrist for, hvornår udflytningen skal være tilendebragt, og selve begrundelserne er også uklare. Det nærmeste, regeringen vil give som officiel

forklaring, lyder således: 'Grundet forskellige omstændigheder i forbindelse med Myanmar's forsøg på at udvikle sig til en moderne nation, er det blevet nødvendigt med en mere centralt beliggende hovedstad', hedder det i et officielt regeringsdokument.

I Mizzima News skriver kommentatoren Aung Naing Oo, at et af formålet med en flytning af hovedstaden kan være, at have regeringsinstitutionerne langt væk fra folkelige politiske aktiviteter herunder direkte oprørsforsøg.

Uden for Burma er der spekuleret intensivt i motiverne til regeringsbeslutningen. Vil juntaen føle sig mere sikker mod attentater og kupforsøg? Forsøger den at gå i skjul? Føler den sig belejret?

En af de bevæggrunde, der refereres af New York Times, er astrologien. Hvor utroligt det end må forekomme for vesterlændinge, så er astrologien faktisk et tema, der går igennem i Burmas historie. Den tidligere diktator Ne Win, der var manden bag militærkuppet i 1962 og fortsatte som regimets stærke mand i mere end et kvart århundrede derefter, traf mange af sine beslutninger efter at have rådført sig med astrologer.

Det var han ikke alene om. Når Burma fik uafhængighed fra briterne præcis klokken 4.20 om morgenen den 4. januar 1948, siges det at være resultatet af et astrologisk diktat.

Så når den regerende junta har indledt flytningen af regeringsinstitutioner på et tidspunkt, hvor de nye bygninger slet ikke var bygget færdige, kan det netop være resultatet af en astrologisk motiveret beslutning.

I denne sammenhæng giver det også en slags mening i den teori, at regimet frygter en amerikansk militær invasion i stil med, hvad der er set i Afghanistan og Irak.

Størsteparten af de officerer, der sidder i toppen af juntastyret, er dårligt uddannede og har ikke megen indsigt i verdenen omkring dem. De orienterer sig mod den kendsgerning, at de repræsenterer et regime, som i årevis er blevet kritiseret for krænkelse af menneskerettigheder.

Så naturligvis har det gjort indtryk på de burmesiske juntafolk, når den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice inddrager Burma på en liste over 'tyranniets forposter' i selskab med Nordkorea, Cuba, Iran, Zimbabwe og Hviderusland.

En burmeser i Det Hvide Hus

Præsident Bush holdt møde med
Shan-dissident

Tusinder af græsrodsaktivister over den ganske klode har ikke mange pæne ord at sige om manden i Det Hvide Hus, George W. Bush. Men der er undtagelser. En af dem er Charm Tong. Hun tilhører shan-minoriteten. I begyndelsen af november fik hun en invitation af den slags, som aktivister kun kan drømme om: at komme ind til en snak med manden i Det Hvide Hus. Og dermed en chance for at påvirke international storpolitik.

Mødet varede en lille times tid. Efterfølgende fortalte Charm Tong til Los Angeles Times, at Bush 'stillede en masse spørgsmål', herunder det allervigtigste: Hvad kan USA gøre for at hjælpe? Så selvfølgelig opfordrede hun den amerikanske præsident til at lægge pres på de asiatiske lande for at fremkalde forandring til gavn for den burmesiske befolkning.

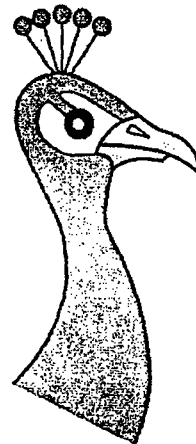
Charm Tong var kun seks år, da hendes forældre fik hende smuglet ud af Burma og anbragt på et børnehjem i Thailand. Nogle år senere, da hun var

i teenage-alderen tilsluttede hun sig det store netværk af burmesiske flygtninge i Thailand og hun blev tilmed en af grundlæggerne af SWAN, Shan Women's Action Network.

I 2005 var hun medforfatter til rapporten 'License to Rape', som dokumenterede hundredvis af seksuelle overgreb foretaget af burmesiske soldater mod etniske shan-kvinder og -piger.

'Jeg er meget glad for at kunne bryde den tavshed, der eksisterer omkring alt, hvad der sker mod befolkningen i Burma', sagde Charm Tong efter mødet.

Hun blev suppleret af en kommentar fra et medlem af Repræsentanternes Hus, demokraten Tom Lantos, som erklærede, at den lille time, som Charm Tong havde tilbragt i selskab med verdens mest magtfulde mand, 'ville give rystelser over hele kloden'.

Færre penge til kamp mod hiv og aids

Global Fond indstiller
samarbejde med Burma

Den burmesiske junta er vred over, at den Globale Fond for bekæmpelse af HIV/Aids, tuberkulose og malaria har besluttet sig for ikke at yde et beløb på 98 millioner dollar, der var afsat til anvendelse i Burma.

Embedsmanden Dr. Kyaw Myint citeres af avisen Financial Times for, at regeringen i Rangoon er dybt skuffet over den måde, Fonden har behandlet Burma på. Han sagde, at beslutningen vil ramme 'folket på gaden', som er truet af de tre dræbersygdomme.

'Den, som har truffet beslutningen (om at indstille bevillingen, red.) er moralsk ansvarlig for, at disse mennesker bliver ramt. Vi lider under, at vi mangler penge', sagde Kyaw Mint.

Da den Globale Fond meddelte sin beslutning i august, var ikke så få af hjælpeorganisationerne og flere af de europæiske donorer forbløffede over, at det relativt store beløb blev trukket tilbage. Fonden, der er baseret på et partnerskab mellem offentlige institutioner og private hjælpeorganisationer og som gør en dyd ud af sin erklærede upartiskhed, anførte som begrundelse for beslutningen, at regimet har indført begrænsninger i rejsemulighederne for udenlandske hjælpearbejdere og dermed har gjort det vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for donorerne at overvåge, at de bevilgede midler anvendes korrekt.

Ifølge Financial Times har den Globale Fond kun ventet på den rette anledning til at trække sig ud af Burma, fordi Fonden har været udsat for et regulært pres fra aktivistgrupper og kongresmedlemmer i USA for at trække sig ud af Burma. Det er den amerikanske regering, der er den største bidragsyder til Fonden.

Ifølge FN-organisationer har Burma oplevet en dramatisk stigning i antallet af hiv- og aids-ramte indbyggere. Det er i praksis umuligt at gennemføre præcise opgørelser, men FN's skøn taler om 610.000 smittede ud af en befolkning på lidt over 50 millioner.

Den burmesiske regerings egne opgørelser taler om, at anslået 40.000 personer har umiddelbart behov medicin og behandlingstilbud.

Uanset hvilket tal, der er nærmest virkeligheden, vil landet utvivlsomt opleve en stigning i de kommende år. Ifølge tidsskriftet Irrawaddy er der sket en

dramatisk stigning i antallet af burmesiske kvinder, der ernærer sig ved at sælge seksuelle ydelser. Det

har en sammenhæng med den fortsatte økonomiske krise i landet og ikke mindst en nylig devaluering, som har medført en kraftig forringelse af købekraften for mange burmesere.

Ny CD for Suu Kyi

'Den åndelige revolution' er titlen på en helt ny CD, som er udsendt i USA og er tilegnet oppositionslederen Aung San Suu Kyi. 40 musikere bidrager til udgivelsen, som er produceret af Sharon Silver, som er skolelærer i Pennsylvania sammen med musikeren Daniel Sembello, som har skrevet sangene på udgivelsen.

Titelsangen er dediceret specielt til Suu Kyi, mens andre af sangene er tilegnet historiske skikkelser, som har gjort en forskel i verdenshistorien, herunder Sydafrikas ærkebiskop Desmond Tutu, den indiske ikkevolds-filosof Mahatma Gandhi og den mexicansk-amerikanske arbejderleder Cesar Chavez. Flere af optagelserne kan høres i uddrag på hjemmesiden www.cdbaby.com/cd/sharonsilver

Den Danske Burma Komité

Den Danske Komité blev oprettet i 1992. Anton Johannsen er formand for komitéen, mens Arbejderbevægelsens Internationale Forum, AIF, fungerer som sekretariat. Komiteen er åben for alle organisationer, som tilslutter sig formålet og består i øjeblikket af 17 organisationer.

Den Danske Burma Komités formål er at støtte den burmesiske opposition, oplyse om forholdene i Burma, udføre politisk lobbyvirksomhed til fordel for Burmas demokratiske organisationer, samt gennemføre projekter til fremme af demokrati og menneskerettigheder i Burma.

Yderligere oplysninger om Den Danske Burma Komité kan fås hos Arbejderbevægelsens Internationale Forum, tlf. 33 69 11 40.

Se også hjemmesiden: www.burmakomiteen.dk
Her findes detaljerede oplysninger om Den Danske Burma Komités virke for at fremme et demokratisk Burma. Tidligere udgaver af BurmaNyt kan også hentes her. Stoffet kan frit benyttes - med tydelig kildeangivelse.

Redaktionen af BurmaNyt: Signe Esmann Andersen og Anette Berentzen (ansv.)